

Sygn. akt II C 553/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Barbara Kubasik

Protokolant: sekr. sąd. Anna Krzesłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2014 roku w Ł.

sprawy z powództwa Gminy D.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Gminy P. na rzecz powódki Gminy D. kwotę 118.400 zł (sto osiemnaście tysięcy czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2013 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej Gminy P. na rzecz powódki Gminy D. kwotę 9.537 zł (dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 553/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 kwietnia 2014 roku gmina D. wystąpiła o zasądzenie od gminy P. kwoty 118.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że dokonała na rzecz pozwanej darowizny nieruchomości położonej w P. z przeznaczeniem na prowadzenie na owej nieruchomości publicznego zakładu podstawowej opieki zdrowotnej. W umowie darowizny strony wskazały, iż w przypadku zaprzestania prowadzenia na przedmiotowej nieruchomości placówki leczniczej i przeznaczenia w planie zagospodarowania przestrzennego tej nieruchomości na zabudowę usługową, gmina P. zapłaci gminie D. odszkodowanie w kwocie 241.653 zł, odpowiadające wartości przedmiotu darowizny.

Ze względu na to, iż darowana nieruchomość stała się własnością Skarbu Państwa, zaniechano na niej prowadzenia działalności leczniczej. Za przedmiotową nieruchomość gmina P. otrzymała od Skarbu Państwa kwotę 1.528.510 zł. Ponieważ gmina D. nie otrzymała od gminy P. żadnej rekompensaty pieniężnej, w dniu 9 lipca 2013 roku darowizna została odwołana, a pozwana została wezwana do zapłaty na rzecz powódki sumy 1.528.510 zł tytułem zwrotu wartości korzyści majątkowej uzyskanej przez gminę P. na skutek przeniesienia prawa własności nieruchomości położonej w miejscowości P.. Pozwana odmówiła zapłaty.

Powódka opiera swoje roszczenie na treści art. 13 ust. 2 i 2a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.). Z uwagi na fakt, iż obdarowana nie jest już właścicielem przedmiotu darowizny (jej właścicielem jest obecnie Skarb Państwa), darczyńca występuje o zwrot wartości korzyści majątkowej uzyskanej przez gminę P.. W niniejszej sprawie powódka żąda zwrotu korzyści uzyskanej przez pozwaną tytułem zbycia jednej z nieruchomości, które przekazała jej na mocy umowy darowizny, tj. działki położonej w

miejsowości P., oznaczonej numerem ewidencyjnym (...). Działka ta została sprzedana przez pozwaną na rzecz Skarbu Państwa w dniu 16 kwietnia 2012 roku za cenę 118.400 zł. (pozew, k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Gmina P. podniosła w treści odpowiedzi na pozew, iż do zaistnienia jej odpowiedzialności odszkodowawczej, określonej w umowie darowizny, niezbędne jest spełnienie dwóch przesłanek: zaprzestanie prowadzenia na spornej nieruchomości publicznego zakładu podstawowej opieki zdrowotnej i przeznaczenie w planie zagospodarowania przestrzennego tej nieruchomości na cele zabudowy usługowej. W ocenie pozwanej, powódka nie wykazała, ażeby przesłanki te się ziściły. Przerwanie działalności ośrodka zdrowia na spornej nieruchomości było wszakże uzależnione od okoliczności niezależnych od gminy P. (wykup nieruchomości pod drogą ekspresową przez Skarb Państwa), a nadto ośrodek ten de facto nie przestał działać, bowiem funkcjonuje obecnie na nieruchomości w P. w znacznie szerszym zakresie i lepszych warunkach. Zdaniem pozwanej świadczy to o tym, iż cel umowy darowizny był i nadal jest realizowany. Dodatkowo pozwana podniosła, że całe otrzymane przez nią odszkodowanie przeznaczono na zapewnienie ciągłości funkcjonowania ośrodka zdrowia.

Reasumując, gmina P. wskazała, iż powódka nie udowodniła, by doszło do zaprzestania działalności zakładu opieki zdrowotnej oraz by pozwana uzyskała korzyść majątkową stanowiącą bezpodstawne wzbogacenie. (odpowiedź na pozew, k. 30-33)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2005 roku gmina D. dokonała darowizny na rzecz gminy P. nieruchomości położonej w P., oznaczonej nr (...) (obecnie (...) i (...)), w obrębie ewidencyjnym (...) D., dla których Sąd Rejonowy w Pabianicach prowadzi księgi wieczyste nr (...). W umowie tej strony postanowiły, że pozwana będzie prowadziła na darowanej nieruchomości publiczny zakład podstawowej opieki zdrowotnej, natomiast w razie zaniechania jego prowadzenia i przeznaczenia w planie zagospodarowania przestrzennego owej nieruchomości na zabudowę usługową, gmina P. zapłaci gminie D. kwotę 241.653 zł, stanowiącą wartość przedmiotu darowizny. (wypis z aktu notarialnego, k. 6-8, wyciąg z protokołu z sesji Rady Gminy D. z dnia 28 lutego 2005 roku, k. 104, uchwała nr XXIII/119/05 Rady Gminy D., k. 105, uchwała nr XXIII/118/05 Rady Gminy D., k. 105v, pismo Wójta Gminy D., k. 106, 107, uchwała nr XVIII/93/04 Rady Gminy D., k. 106v, pismo Wójta Gminy P., k. 108)

Na przedmiotowej nieruchomości prowadzony był publiczny zakład opieki zdrowotnej. (uchwała nr XXII/151/2008 Rady Gminy P., k. 36-37, uchwała nr XXXI/224/2009 Rady Gminy P., 38, statut Gminnego Ośrodka (...) w P., k. 39-43, uchwała nr XXXI/221/2009 Rady Gminy P., k. 44, uchwała nr L/388/2010 Rady Gminy P., k. 45)

Gmina P. została poinformowana przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Ł., że nieruchomość zabudowana, obejmująca działkę ewidencyjną nr (...), położona w P., znajduje się w planach lokalizacji inwestycji budowy drogi ekspresowej (...), w związku z czym placówka lecznicza podlegać będzie rozbiórce. (okoliczności bezsporne)

Na podstawie decyzji Wojewody (...) z dnia 19 maja 2011 roku oraz aktu notarialnego z dnia 16 kwietnia 2012 roku podpisanego przez gminę P. i Skarb Państwa, nieruchomość będąca przedmiotem darowizny stała się własnością Skarbu Państwa. Za nieruchomość oznaczoną numerem (...) pozwana uzyskała od Skarbu Państwa odszkodowanie w wysokości 1.528.510 zł. Za działkę o numerze ewidencyjnym (...), która ze względu na swój kształt i położenie nie mogła być gospodarczo wykorzystywana, pozwana otrzymała kwotę 118.400 zł. (wypis z aktu notarialnego, k. 21-24, decyzja Wojewody (...) z dnia 23 lipca 2012 roku, k. 46-51, wyciąg z operatu szacunkowego, k. 52, pismo Wójta Gminy P., k. 54, 57, oferta nabycia działki nr (...), k. 55-56, oświadczenie właściciela nieruchomości, k. 58)

Oświadczeniem datowanym na dzień 9 lipca 2013 roku Wójt Gminy D., na podstawie art. 11 ust. 1 oraz art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.), odwołał dokonaną w dniu 9 listopada 2005 roku darowiznę, powołując się na to, że gmina P. nie wykorzystuje darowanej

nieruchomości na cel wskazany w umowie darowizny, tj. działalność związaną z realizacją zadań służby zdrowia. (oświadczenie o odwołaniu darowizny, k. 17)

W związku z odwołaniem darowizny, wskazując jako podstawę prawną swoich żądań art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.) oraz art. 405 k.c. i art. 406 k.c. w zw. z art. 898 § 2 k.c., powódka wezwaniem do zapłaty z dnia 17 września 2013 roku domagała się od pozwanej kwoty 1.528.510 zł tytułem zwrotu wartości korzyści majątkowej uzyskanej przez gminę P. na skutek przeniesienia prawa własności spornej nieruchomości. Termin zapłaty określono na 14 dni, licząc od daty otrzymania wezwania do zapłaty. (wezwanie do zapłaty, k. 18)

Wezwanie do zapłaty pozwana otrzymała w dniu 20 września 2013 roku. (okoliczność bezsporna)

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty strona pozwana podniosła, iż całość odszkodowania w wysokości 1.528.510 zł przeznaczona została przez nią na zakup nieruchomości i wybudowanie nowego budynku ośrodka zdrowia. Tym samym – w ocenie pozwanej – brak jest przesłanek ku temu, by twierdzić, iż odniosła ona jakąkolwiek korzyść majątkową. (pismo Wójta Gminy P., k. 18v)

Pomimo likwidacji budynku położonego w P., w którym do samego końca funkcjonował ośrodek zdrowia, nie doszło do przerwy w świadczeniu usług zdrowotnych, bowiem ośrodek ten został przeniesiony tymczasowo na ulicę (...) w P.. Jednocześnie gmina P. nabyła nieruchomość w P. i rozpoczęła na niej budowę siedziby ośrodka zdrowia. Inwestycja została zakończona w dniu 24 października 2012 roku. Nowy budynek placówki leczniczej znajduje się w niewielkiej odległości (około 1 km) od pierwotnego miejsca położenia ośrodka zdrowia w P.. Rozpoczął on swoją działalność w dniu 1 grudnia 2012 roku. (wypis z aktu notarialnego, k. 63-71, decyzja o pozwoleniu na budowę, k. 72-73, decyzja o pozwoleniu na użytkowanie, k. 74-75, umowa najmu, k. 76-78, uchwała nr XIII/103/2011 Rady Gminy P., k. 79, wydruk zdjęcia satelitarnego, k. 80)

Wójt Gminy P. prowadził z Wójtem Gminy D. rozmowy mające na celu polubowne zakończenie sporu, oferując zapłatę na rzecz powódki dotacji pieniężnej. Na tą formę pomocy finansowej nie wyraziła jednak zgody Rada Gminy P.. (pismo Wójta Gminy P., k. 9, 10, 12, 13v, 15, 16v, pismo Wójta Gminy D., k. 11, 13, 14, 15v, 16, protokół nr XXXV z obrad sesji Rady Gminy P. w dniu 29 kwietnia 2013 roku, k. 83-93)

W latach 2010-2012 gmina P. – w związku z dążeniem do zachowania ciągłości funkcjonowania placówki leczniczej w P. – poniosła koszty:

- 352.327,62 zł na remont budynku ośrodka zdrowia w P.,
- 248.483,23 zł na nabycie nieruchomości w P. pod budowę nowego ośrodka zdrowia,
- 919.215,87 zł na nakłady poniesione na budowę nowego ośrodka zdrowia w P.,
- 38.147,68 zł na najem lokalu użytkowego na czasową lokalizację ośrodka,
- 114.623,36 zł na wyposażenie nowego ośrodka w sprzęt medyczny i rehabilitacyjny oraz meble.

Łącznie koszty te zamknęły się w sumie 1.672.797,76 zł. (wykaz nakładów, k. 82)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny nie budził ani wątpliwości stron, ani Sądu, nie będąc przedmiotem sporu. W związku z tym nie zachodziła potrzeba przeprowadzania szczegółowego postępowania dowodowego, co pozwoliło ustalenia faktyczne ograniczyć do niezbędnego minimum.

Bezspornie strony niniejszego postępowania zawarły umowę darowizny, której podstawę stanowią przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity: Dz. U. 2014 r. poz. 518 z późn. zm.). Stosownie do treści art. 13 ust. 2 wspomnianej ustawy, nieruchomość może być, z zastrzeżeniem art. 59 ust. 1, przedmiotem darowizny na cele publiczne, a także przedmiotem darowizny dokonywanej między Skarbem Państwa a jednostką samorządu terytorialnego, a także między tymi jednostkami. W umowie darowizny określa się cel, na który nieruchomość jest darowana. W przypadku niewykorzystania nieruchomości na ten cel darowizna podlega odwołaniu, z zastrzeżeniem ust. 2a, który stanowi z kolei, że darowizny nieruchomości stanowiącej przedmiot własności Skarbu Państwa dokonuje starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej – za zgodą wojewody, a nieruchomości stanowiącej przedmiot własności jednostki samorządu terytorialnego jej organ wykonawczy – za zgodą rady albo sejmiku. Odstąpienie od odwołania darowizny następuje za zgodą organu, który wyraził zgodę na jej dokonanie. W przedmiotowej sprawie Rada Gminy D. nie wyraziła zgody na odstąpienie od odwołania darowizny.

Z ustawy wynika wprost, że w przypadku niewykorzystania nieruchomości na umówiony cel, darowizna podlega odwołaniu, co w rozpoznawanej sprawie miało miejsce. Przepis art. 13 ust. 2 u.g.n. nie określa terminu, w jakim darowana nieruchomość ma zostać wykorzystana na cel podany w umowie, a tym samym nie określa terminu, w jakim ewentualnie należałoby darowiznę odwołać. Uznać więc należało, że strona powodowa mogła w każdym czasie złożyć oświadczenie o odwołaniu darowizny.

Strony określiły w umowie darowizny, że pozwana będzie prowadziła na darowanej nieruchomości publiczny zakład podstawowej opieki zdrowotnej, natomiast w razie zaprzestania jego prowadzenia i przeznaczenia w planie zagospodarowania przestrzennego owej nieruchomości na zabudowę usługową, gmina P. zapłaci gminie D. kwotę 241.653 zł odszkodowania, stanowiącą wartość przedmiotu darowizny.

W ocenie Sądu, brak jest podstaw przemawiających za przyjęciem odpowiedzialności odszkodowawczej gminy P.. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że do zaprzestania prowadzenia działalności leczniczej na darowanej działce doszło w związku z lokalizacją na tym terenie inwestycji w postaci drogi ekspresowej (...). Należy podkreślić, że to nie okoliczności leżące po stronie gminy P. spowodowały przerwanie funkcjonowania ośrodka zdrowia. Wręcz przeciwnie – gmina P. nie miała na to żadnego wpływu. Dodać trzeba, że jednocześnie pozwana postarała się o zapewnienie tymczasowego miejsca udzielania świadczeń zdrowotnych dla (...), wynajmując nieruchomość przy ulicy (...) w P., a następnie nabywając działkę w P., na której wybudowała nowy ośrodek zdrowia – zlokalizowany w niewielkiej odległości od ośrodka leżącego niegdyś w P.. Pozwana zadbała więc o nieprzerwaną realizację celu, o jakim mowa w umowie darowizny, ponosząc zarazem znaczne koszty z tym związane (1.672.797,76 zł). Nadmienić wypada, że (...) korzystają z nowo wybudowanego ośrodka zdrowia w P..

Nie została również zrealizowana druga z przesłanek, tj. przeznaczenie w planie zagospodarowania przestrzennego gminy D. darowanej nieruchomości na zabudowę usługową – inną niż usługi zdrowotne.

Niemniej jednak, na skutek wyzbycia się darowanej nieruchomości, pozwana niewątpliwie odniosła korzyść majątkową, którą następnie spożytkowała. Powoduje to, że żądanie strony powodowej znajduje oparcie w przepisach Kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Zgodnie z treścią art. 405 k.c., przesłankami bezpodstawnego wzbogacenia są, po pierwsze, uzyskanie przez daną osobę korzyści majątkowej kosztem innej osoby oraz, po drugie, brak podstawy prawnej do nabycia takiej korzyści. Uzyskanie korzyści kosztem innej osoby oznacza, że ta sama przyczyna powoduje, że w majątku jednej osoby pojawia się korzyść, a druga osoba traci tę korzyść lub traci chociażby hipotetyczną możliwość jej osiągnięcia. Jednolitość przyczyny nie oznacza, że między zubożeniem a wzbogaceniem występuje adekwatny związek przyczynowy. Co więcej, możliwe jest, że nie będzie tutaj istniał nawet związek przyczynowy oparty na równorzędności przyczyn, gdyż wzbogacenie jednego podmiotu nastąpi kosztem innego podmiotu, lecz bez jego zubożenia. W konsekwencji, przesłanką roszczenia z bezpodstawnego wzbogacenia jest wzbogacenie jednej osoby kosztem drugiej, któremu nie musi towarzyszyć rzeczywiste zubożenie po stronie tej drugiej osoby (T. Sokołowski, w: A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny, t. 3, 2010, s. 308; P. Księżak, Bezpodstawne wzbogacenie, s. 58 i n.).

Uzyskana korzyść musi mieć charakter majątkowy, a więc posiadać zdolność do przeliczenia na pieniądze. Brak podstawy prawnej uzyskania korzyści oznacza sytuację, w której przysporzenie tej korzyści nie ma oparcia w przepisie prawa, czynności prawnej, orzeczeniu sądu lub w decyzji innego organu.

W rozpoznawanej sprawie za bezpodstawnie uzyskaną korzyść należy poczytać nieruchomości oznaczoną numerem ewidencyjnym (...), zbytą przez pozwaną na rzecz Skarbu Państwa. Z uwagi na owo zbycie, jej wydanie darczyńcy jest już niemożliwe. Taka sytuacja została uregulowana w treści art. 406 k.c., w myśl którego, obowiązek wydania korzyści obejmuje nie tylko korzyść bezpośrednio uzyskaną, lecz także wszystko, co w razie zbycia, utraty lub uszkodzenia zostało uzyskane w zamian tej korzyści albo jako naprawienie szkody.

Z chwilą zbycia przez bezpodstawnie wzbogaconego korzyści bezpośrednio uzyskanej, zubożony traci roszczenie o jej wydanie w naturze, jak i o zwrot wartości (art. 405 k.c.) – może się jednak domagać wydania mu tego, co wzbogacony w zamian za tę korzyść uzyskał (art. 406 k.c.), a więc – w niniejszej sprawie – ceny sprzedaży w kwocie 118.400 zł.

Obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu (art. 409 k.c.). „Powinność”, o której mowa w powyższym przepisie oznacza zarówno sytuację, w której zobowiązany do zwrotu wiedział, że korzyść mu się nie należy, jak również sytuację, gdy co prawda był subiektywnie przekonany, iż korzyść mu się należy, lecz na podstawie okoliczności sprawy obiektywnie powinien się liczyć z możliwością obowiązku zwrotu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2010 roku, II PK 246/2009, Lexis.pl nr 2396930). Zła wiara tego, kto korzyść uzyskał, w rozumieniu art. 409 zd. 2 k.c., odnoszona jest do chwili wyzbywania się korzyści i do obowiązku zwrotu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2013 roku, II PK 180/2011, Lexis.pl nr 5165377).

Wyłączenie obowiązku zwrotu korzyści przewidziane przez art. 409 k.c. dotyczy jedynie bezproduktywnego zużycia lub utraty korzyści, tj. sytuacji, w której wzbogacenie już nie istnieje. Wskutek zużycia lub utraty korzyści nie może tutaj dojść do jakiegokolwiek wzbogacenia w majątku tego, kto korzyść uzyskał. Gdyby takie wzbogacenie nastąpiło, roszczenie z bezpodstawnego wzbogacenia istniałoby nadal w granicach tego wzbogacenia.

Roszczenie to nie gaśnie także wówczas, gdy zużycie lub wyzbycie się korzyści doprowadziły do stanu, w którym pozwany nie jest już wzbogacony, ale czyniąc je, powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Powinność liczenia się z obowiązkiem zwrotu należy ustalać z obiektywnego, nie zaś subiektywnego punktu widzenia. Nie polega więc ona na winie wzbogaconego i nie zależy od jego zdolności do działania z należytym rozeznaniem. Powinność tę ustala się, badając, czy rozsądny uczestnik obrotu postawiony w takiej sytuacji, w jakiej znalazł się wzbogacony, powinien mieć świadomość, że korzyść podlega zwrotowi.

Jeżeli przy zachowaniu należytej dla niego staranności wzbogacony powinien liczyć się w danych okolicznościach z obowiązkiem zwrotu, ciąży na nim obowiązek zwrotu bezpodstawnie uzyskanych korzyści, nawet jeżeli nie jest już wzbogacony. Pozwana gmina broniła się zarzutem, że wszystkie środki jakie uzyskała w zamian za nieruchomości będącą przedmiotem darowizny zainwestowała w budowę nowego ośrodka zdrowia oraz zapewnienie ciągłości świadczenia usług medycznych na rzecz mieszkańców gminy D.. Niemniej jednak o tym, że pozwana zdawała sobie sprawę z tego, iż powinna uiścić na rzecz powódki „jakiś” ekwiwalent pieniężny świadczy bogata korespondencja pomiędzy Wójtem Gminy D. a Wójtem Gminy P.. Analiza akt postępowania wskazuje na to, iż pozwana czuła się w obowiązku zapłacić na rzecz powódki sumę stanowiącą rekompensatę za zbytą nieruchomości. Wszystko to sprawia, iż gmina P. nie może zwolnić się z obowiązku zwrotu na rzecz powódki bezpodstawnie uzyskanej korzyści.

Jednocześnie zauważyć należy, iż przesłanka zużycia lub utraty korzyści jest w doktrynie i w orzecznictwie ujmowana wąsko. W szczególności przyjmuje się, że przesłanka ta nie jest spełniona, jeżeli wzbogacony zużył wprawdzie pierwotną korzyść, lecz nabył za nią inne mienie albo zaoszczędził konieczne wydatki, które zmuszony byłby pokryć ze swojego majątku. W takiej sytuacji wzbogacenie istnieje nadal i odpowiada wartości uzyskanego mienia albo zaoszczędzonego wydatku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1964 roku, I CR 211/63, LexisNexis nr 315029,

OSN 1965, nr 4, poz. 65, z glosą A. Ohanowicza, OSPiKA 1965, nr 10, poz. 206; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1996 roku, III CZP 153/95, LexisNexis nr 309796, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 90; wyroki Sądu Najwyższego: z 10 grudnia 1998 roku, I CKN 918/97, LexisNexis nr 390909; z 21 kwietnia 2010 roku, V CSK 320/2009, LexisNexis nr 3027451; z 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 661/2009, IC 2011, nr 5, s. 28, LexisNexis nr 2573755; z 2 lutego 2012 roku, II CSK 670/2011, LexisNexis nr 3870832, OSNC-ZD 2012, nr C, poz. 64). W zamian za środki uzyskane od Skarbu Państwa, pozwana nabyła i wyposażyła ośrodek zdrowia, który stanowi jej własność, reprezentującą konkretną wartość majątkową. Również więc i z tego powodu nie można twierdzić, że pozwana zwolniła się skutecznie z obowiązku zwrotu na rzecz gminy D. bezpodstawnie uzyskanej korzyści.

W konsekwencji należało przyjąć, że obdarowana jest zobowiązana do wydania wszystkiego tego, co uzyskała w zamian przedmiotu darowizny, stosownie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Okoliczność, czy do zawarcia przez strony umowy darowizny doszło na skutek presji (...) – na którą powoływały się strony – nie ma dla rozstrzygnięcia sprawy żadnego znaczenia.

W związku z powyższym, Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku zgodnie z żądaniem strony powodowej, zasądzając na jej rzecz od pozwanej 118.400 zł z odsetkami ustawowymi. Kwota ta odpowiada cenie uzyskanej przez gminę P. na skutek sprzedaży działki oznaczonej numerem (...) Skarbowi Państwa.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej sumy Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zobowiązanie pozwanej ma charakter bezterminowy (art. 455 k.c.). Wezwaniem dłużnika do wykonania – w rozumieniu tego przepisu – było doręczenie mu wezwania do zapłaty, którego dokonano w dniu 20 września 2013 roku. W piśmie tym gmina D. oznaczyła 14-dniowy termin na zapłatę dochodzonych należności. Termin ten upłynął w dniu 4 października 2013 roku i dlatego od dnia następnego po tej dacie – tj. 5 października 2013 roku – powódce należą się odsetki za opóźnienie.

Ponieważ żądanie strony powodowej zostało uwzględnione w całości, Sąd o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Koszty postępowania poniesione przez powódkę w przedmiotowej sprawie wyniosły: 5.920 zł – opłata od pozwu, 3.600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 490), 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. Łączna wysokość tych kosztów zamknęła się w kwocie 9.537 zł, którą Sąd zasądził w całości od gminy P. na rzecz gminy D. tytułem zwrotu kosztów procesu.